

İDARE MERKEZİ
ANKARA, İstanbul Caddesi
Maarif Eminliği yanında

İSTANBUL BÜROSU
İstanbul, Ankara Caddesi
No — 87

HAYAT

Fiati her yerde 15 kuruş
seneligi, posta ile 7,5 Türk Lirası
(Ecnebi Memleketlere 7,5. Dollar)

Abona ve ilan için İstanbul
bürosuna muracaat edilir
Yazı işlerinin mercii Ankara
merkezidir

Hayata, daima hayata.. Dünyaya daha çok hayat katalım!

— NIETZSCHE —

Cilt: V

Ankara , 29 Teşrinisani , 1928

Sayı: 105

dıklarını bildirdi. [Bu bir piyano dueti idi.]

Beethoven ölürken Schubert ziyareti için mücadele istedi. O sırada üstat onun parçalarını okuyordu. Çok memnun oldu. Büyük bir şükranla kabul etti. Bir hafta sonra Beethoven çok fenalaşmıştı. Schubert, tekrar yanına girdi. Büyük musiki dahisi konuşamıyordu, Schubert'in de teessürden dili tutulmuştu; okadra sevdiği adamın çil yüzüne uzun müddet baktı; göz yaşları içinde dışarı çıktı.

Schubert, Beethoven'in cenazesini ebedî mevasına taşıdıktan sonra arkadaşları Lachner, le Randhartmger, i yanına alarak şimdi defnettikleri büyük adamın şerefine içmek üzere bir kazinoya girdi. İlk kadehler içildikten sonra birden bire bardağını kaldırarak "Beethoveni takip edecek üçümüzden biri şerefine içiyorum," dedi. Bunu Schubert kendi şerefine içmişti: Eertesi sene, 1828 teşrinisanisinin 19 ncu günü saat 15 de tifustan kendisi de vefat etti.

Beethoven'in cenaze merasiminde 20,000 kişi vardı: 1849 da Chopin'in cenazesi Pariste kırallara has bir ihtişamla kaldırıldı. Schubert'in tabutu ise pek vazi bir ihtifalle karşılandı.

Tali daima Schubert'i aldatmıştır büyük CMajor senfonisini hayatında işitmemişti. Onu herkese tanıtan büyük senfoni "natemam," ismini taşıyor. "Zaten kendi hayatı da natamamdı. Tahsili, inkişafı, tēkniki, hep natemamdı." Ohayatında (600) İngiliz lirasından az para elde etmiştir. Fakat buna mukabil bir çok dost kazanmıştı.

Büyük sanatkâr, daima memleketinin derin ormanlarını, fısıldaşan ırmaklarını, kuşların terennümelerini dinledi. Canlanan ilk baharı, taze yaz sabahlarını tereünüm etti.

Hiç ölmeyecek musikisiyle, onu, hâlâ vecd içinte tabiatın kucağında görüyor gibiyiz.

KÂZİM SEVİNÇ

RUŞEN EŞREF

Damla damla

yazan : HASAN ÂLİ

Ne dir lüzumu zuhurum bu haki esfelde,
Garik olup gideceksem muhiti nisyana

diye feryat etmek tabii bir histir. Bir varmış bir yokmuş tabirine medlûl olan insan, ömrünün kısılgılığıyla emellerinin uzunluğunu hatıra getirdikçe fanilik ile bakilik arasında eziliyor. Damla Damla'da bu ızdırabın acılarını buluyorsunuz. Siz de onunla beraber soruyorsunuz: "Bizim cesetlerimizi de milyonlarca gün katı böğründe maddî bir yad gibi saklayacak taş nerde?" Samih Rıfat'a ithaf ettiği parçada ölümün hercanlıya aynı akıbeti vaat ettiğini, kardeşinin mezarı başında babasına söyleyen R. E. diyor ki "Baba, oğluna ağla., fakat sen ve senden olan ben ki henüz ayakta et halinde duran tozlarız, her şeyi duyan, düşünen varlığımızın sonuna ağlayalım;.. "

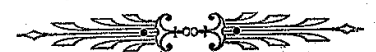
Yalnız bu satırları görüp te aziz muharriiri bedbin zannetmeyiniz. (Gazi) nin verdiği yirmi kelimeyi 127 sahifada şerheden R. E. hayata çok bağlıdır. Son parçada Hayata hitap ederek şöyle diyor:

"Toprağın altında da duygum kalırsa bil ki anacağım sensin, düşüneneceğim sen, özliyeceğim sen..."

Yakup Nebi diliyle yazılmış bu eser ölümü, faniliğin ebediyete istiyakını terennüm ediyor, yahut o hissi göz yaşları halinde kalbinize döküyor. İyi ölebilmek için ölümü iyi bilmeli. Bu kitaptan, onu kısmen öğreniyoruz. Bütün hayatında başkalarına bir hakikat öğretebilenler ne bahtiyar insanlardır.

R. Eşrefi bunun için samimiyetle tebrik etmeliyiz.

HASAN ÂLİ

Sakin bir gece. Virjilin ebedî bakışlarına ufk olan sahilleri beraberce seyrediyoruz. Herkes yatmış ve susmuş. Gemiyle deniz konuşuyor; aziz muharirle aynı sevgiliye bağlı, fakat rakip olmiyan iki aşık gibi bu ilham verici tabiatı dinliyoruz. Kalb, her şey susduğu vakitte çok belîğ ve çok anlayışlı oluyor! Yan yana çarpan yureklerimizde - karşılıklı hissediyoruz ki - aynı muammanın ezası var. R. E. Bey cebinden bir küçük defter çıkarıyor ve okuyor:

"Dudaklarında hiç bir yanağın tadı kaldı mı? Gözlerinde hiç bir yüzün aksi durdu mu? Ellerinde hangi avucun sıcaklığından iz var?"

Dudaklardan süzöldüler. gözlerden aşılar, ellerden sızdılar... Hasret hayalleri gönlümüze mihman geldiler! Herkesten irak, orada birikiyorlar...

Bu defineyi kapacak sensin toprak! Fakat sonra onu senden bir daha bulacak kim?"

Ölüm! Bütün şairleri, bütün filozofları düşündüren, söyleten, yazdıran bu muamma, R.E Beyide bulutlarının arasına almıştı. (Erenlerin Bağından) intişar ettikten sonra böyle «mistik» bir yazı dinlememiş, okomamıştım. Ölümü sevmem, fakat onu düşünmek en zevkli işlerimden biridir. İnsana hayat arzu ve ihtirasının ilham ettiği bu muammadan daha hayat verici ne olabilir? Uzun boyu ve muazzam cüssesine rağmen, demek bu muamma R. Eşrefi de yenmişti. Çünkü bir şeyi ihmâl edememekten daha kuvvetli mağlubiyet olamaz. Hayata doyamıyacak kadar hayatıyeti olan bir ruh için, neye ve ne zamana kadar var olduğunu ve olacağını düşünmek,